

ΣΑΝ
ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1780 - Αμερικανική Επανάσταση: Οι βρετανικές δυνάμεις καταλαμβάνουν το Τσάρλεστον (Νότια Καρολίνα), στη μεγαλύτερη ήττα του Ηπειρωτικού στρατού.

1797 - Πόλεμος του Πρώτου Συνασπισμού: Ο Ναπολέων Α΄ κατακτά τη Βενετία.

1821 - Μάχη του Βαλτετσίου: Αρχίζει στο Βαλτέτσι η πρώτη μεγάλη μάχη της Ελληνικής Επανάστασης εναντίον των Οθωμανών.

1881 - Στη Βόρεια Αφρική, η Τυνησία γίνεται γαλλικό προτεκτοράτο.

1926 - Λήξη της εννεαήμερης γενικής απεργίας από τα συνδικάτα του Ηνωμένου Βασιλείου.

1937 - Στέψη του βασιλιά του Ηνωμένου Βασιλείου και αυτοκράτορα των Ινδιών Γεωργίου ΣΤ΄ στο Αββαείο Ουέστμινστερ.

2002 - Άφιξη του τέως Αμερικανού προέδρου Τζιμμι Κάρτερ στην Κούβα σε μια πενθήμερη επίσκεψή του, κανοντάς τον τον πρώτο πρόεδρο των ΗΠΑ που επισκέπτεται το νησί μετά την επανάσταση του 1959.

2018 - Πραγματοποιείται ο τελικός της Eurovision 2018 στη Λισαβόνα της Πορτογαλίας με τη Νέτα Μπαρζιλιά από το Ισραήλ να κερδίζει με το τραγούδι της Τογ καταλαμβάνοντας 526 πόντους.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1820 - Φλόρενς Νάιτινγκεϊλ, Βρετανίδα νοσοκόμα

1829 - Παύλος Καρρέρ, Έλληνας συνθέτης

1907 - Κάθριν Χέμπορν, Αμερικανίδα ηθοποιός

1939 - Μιλτιάδης Έβερτ, Έλληνας πολιτικός

1945 - Άλαν Μπολ, Άγγλος ποδοσφαιριστής

1963 - Παναγιώτης Φασούλας, Έλληνας καλαθοσφαιριστής και πολιτικός

1965 - Πάνος Καμμένος, Έλληνας πολιτικός

1981 - Λεωνίδα Μπαλάφας, Έλληνας τραγουδιστής

1983 - Χάρης Παππάς, Έλληνας ποδοσφαιριστής

1989 - Ελευθερία Ελευθερίου, Κύπρια τραγουδίστρια

ΘΑΝΑΤΟΙ

1465 - Θωμάς Παλαιολόγος, δεσπότης του Μυστρά

1963 - Ουμβέρτος Αργυρός, Έλληνας ζωγράφος

1992 - Νίκος Γκάτσος, Έλληνας ποιητής και στιχουργός

1997 - Δημήτρης Βακρινός, Έλληνας δολοφόνος

2002 - Κωνσταντίνος Σ. Τρικούπης, Έλληνας πολιτικός

2003 - Βαγγέλης Περγινιάδης, Έλληνας τραγουδιστής

2005 - Γιώργος Μπουγάς, Έλληνας πολιτικός

2012 - Αικατερίνη Κουμαριανού, Ελληνίδα ιστορικός

2014 - Χαράλαμπος Αγγουράκης, Έλληνας πολιτικός

2014 - Χρήστος Καλαϊτζίδης, Έλληνας πολιτικός

2015 - Λίλη Παπαγιάννη, Ελληνίδα ηθοποιός

2017 - Ιωάννης Γ. Αντωνόπουλος, Έλληνας πολιτικός

Διάλογος με τον Γιώργο Μιχελακάκη για την Ιστορία και την ιστορική συνείδηση

Ο νόμος της ζούγκλας στις σχέσεις των κρατών και η περίπτωση της Ουκρανίας.

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Όποιος επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον Γιώργο Μιχελακάκη ή να καταθέσει τις απόψεις του μπορεί να στείλει email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Η άγνοια διαχείρισης από τους υπεύθυνους του Κόμματος, οι διοικητικές ελλείψεις, οι τεράστιες απώλειες κατά τη συγκομιδή, τη μεταφορά και την αποθήκευση, οδηγούσαν σε οικτρά αποτελέσματα.

Ο εμφύλιος που μαίνεται σήμερα στην Ουκρανία, διότι περί εμφύλιου πρόκειται, έχει όπως έχουμε πει, τις ρίζες του στο παρελθόν. Ξεκίνησε ως σχίσμα, μεταξύ καθολικών και ορθοδόξων και αργότερα από τα τέλη του 19ου αιώνα, τον Πρώτο και Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, εμπλουτίστηκε με εθνικοσοσιαλιστικά, φασιστικά στοιχεία. Την σημερινή κρίση βέβαια, υπόθαλψε η Αμερική. Και δεν θα ήταν τόσο έντονη αν, την περίοδο του μεσοπολέμου, η σταλινική πολιτική της «αποκουλακοποίησης», δεν είχε οδηγήσει στην τραγωδία του λιμού: όπου εκατομμύρια Ουκρανοί και Ρώσοι πέθαναν από πείνα. Μετά την επικράτηση της επανάστασης στη Ρωσία, η χώρα ήταν διαλυμένη. Το κύριο πρόβλημα των κατοίκων ήταν η έλλειψη τροφίμων. Αν και η περιοχή της Νότιας Ρωσίας ήταν αγροτικές και με πλούσιες εκτάσεις. Οι καταστροφές λόγω του πολεμικών συγκρούσεων, η λειψανδρία, ο «πολεμικός κομμουνισμός» και η αναρχία, έφεραν τον πληθυσμό στο φάσμα της σιτοδείας. Τα επόμενα έτη, ωστόσο, εμφανίζονται σημάδια σταθεροποίησης της κατάστασης, ιδίως με την προώθηση της Νέας Οικονομικής Πολιτικής (ΝΕΠ). Η δυνατότητα απόκτησης κέρδους από την ενασχόληση με τις αγροτικές δραστηριότητες ανέβασε τους παραγωγικούς δείκτες και βελτίωσε το επίπεδο διαβίωσης των κατοίκων. Όμως, τα πράγματα δεν πήγαν καλά στον τομέα της δημοκρατικής συμμετοχής των αγροτών στα Σοβιέτ. Επιπλέον το 1928-1929 η πολιτική της βίαιης κολεκτιβοποίησης των αγροτικών νοικοκυριών, σάρωσε τα όποια προηγούμενα επιτεύγματα, και οδήγησε σε έναν καταστροφικό λοιμό. Η ιδέα της κολεκτιβοποίησης δεν άρεσε στους χωρικούς και αντιστάθηκαν. Απέναντι σε αυτή την απροθυμία το σοβιετικό κράτος πήρε άγρια κατασταλτικά μέτρα. Η επιχείρηση αυτή έλαβε την ονομασία «αποκουλακοποίηση», δηλαδή εξόντωση των πλουσιότερων αγροτών που δημιούργησε η περίοδος της Ν.Ε.Π.. Θύματα, όμως, της αποκουλακοποίησης ήταν και όποιοι αγρότες αντιδρούσαν, ανεξαρτήτως της οικονομικής τους κατάστασης. Το αποτέλεσμα της συγκεντρωτικής αγροτικής πολιτικής, κατά το πρώτο πενταετές διάστημα (1928-1932), ήταν χαοτικό. Οι χωρικοί αντιδρούσαν στις πολιτικές που είχαν επιβληθεί, είτε κρυφά, με άρνηση εργασίας ή με δολιοφθορές του εξοπλισμού, είτε ανοικτά, με εξεγέρσεις που καταστέλλονταν με αιματηρό τρόπο. Η άγνοια διαχείρισης από τους υπεύθυνους του Κόμματος, οι διοικητικές ελλείψεις, οι τεράστιες απώλειες κατά τη συγκομιδή, τη μετα-

φορά και την αποθήκευση, οδηγούσαν σε οικτρά αποτελέσματα. Όσο τα προκαθορισμένα πλάνα δεν εκπληρώνονταν, τόσο πιο αυστηρά ήταν τα μέτρα που λαμβάνονταν κατά των χωρικών. Γινόντουσαν δημεύσεις όλων των τροφίμων, ενώ η κλοπή τους έφθανε να τιμωρείται με δέκα χρόνια φυλάκιση ή ακόμα και με θάνατο. Σε όλα αυτά ήλθαν να προστεθούν η ξηρασία και η κακή σοδιά. Το αποτέλεσμα ήταν να ξεσπάσει η πείνα του 1932, που κορυφώθηκε την Άνοιξη του 1933, και που επέφερε το βασανιστικό θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων. Τα όσα θλιβερά και αποτρόπαια συνέβησαν στις περιοχές όπου είχε επικρατήσει ο λιμός δεν έγιναν γνωστά ούτε εντός της Σοβιετικής Ένωσης. Για να γίνει αντιληπτή η διάσταση του φαινομένου, αρκεί να αναφερθεί ότι τυπώθηκαν ακόμα και αφίσες που ανέγραφαν: «Το να φας τα δικά σου παιδιά είναι μια βάρβαρη πράξη». Αν και από το λιμό πλήγηκαν περιοχές της Ευρύτερης Ρωσίας, η δημογραφική καταστροφή για τους Ουκρανούς ήταν κολοσσιαία και υψηλότερη σε σύγκριση με κάθε άλλη εθνική ομάδα της Σοβιετικής Ένωσης. Ως αποτέλεσμα της καταστροφικής πολιτικής της «αποκουλακοποίησης» στο Δυτικό τομέα της Ουκρανίας αναβαθμίστηκε και επικράτησε πολιτικά το εξτρεμιστικό ακροδεξιό ρεύμα, το οποίο από τον Πρώτο παγκόσμιο Πόλεμο όπως είπαμε ενισχυόταν οικονομικά και στρατιωτικά από τις γερμανικές υπηρεσίες. Δημιουργήθηκαν Ουκρανικές απελευθερωτικές οργανώσεις για την απόσπαση από τη Ρωσία. Η σημαντικότερη από αυτές ήταν «Ουκρανική Στρατιωτική Οργάνωση» (UVO), η οποία ήταν υπέρ της ακραίας τρομοκρατίας. Η UVO οργάνωσε μια σειρά από δολοφονίες Ουκρανών, Πολωνών και Ρώσων. Πλήθος βομβιστικές επιθέσεις σε σιδηροδρομικούς σταθμούς, αστυνομικά κτήρια, τηλεγραφικούς και τηλεφωνικούς στύλους όπως και ληστείες. Η οργάνωση διατηρούσε στενές σχέσεις με τις γερμανικές υπηρεσίες και διεξήγε κατασκοπευτική δραστηριότητα μέχρι τα βαλκάνια και την Ελλάδα. Η εκπαίδευση των στελεχών της UVO, γινόταν σε στρατόπεδα της Ανατολικής Πρωσίας. Το 1929 η οργάνωση αυτή έγινε παράρτημα της Οργάνωσης Ουκρανών Εθνικιστών (OUN) η οποία είχε αντιπολωνικό, αντισοβιετικό και αντικομμουνιστικό προσανατολισμό. Τη δεκαετία του 1930 τα μέλη της οργάνωσης πραγματοποίησαν επιδρομές σε πολλά χωριά κατά τις οποίες πυρπόλησαν σπίτια Εβραίων. Την άλλη Παρασκευή, η άνοδος του φασισμού στην Ουκρανία κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο